

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

SENT KLERAI

TITULAI IR AISTRA ~ 3 ~

CAROLE MORTIMER

NEMALONI TIESA

Knygute.lt

Carole Mortimer

NEMALONI TIESA

Trečiasis tetralogijos
**"*Sent Klerai.*
Titulai ir aistra"**
romanas

Versta iš: Carole Mortimer, *The Rogue's Disgraced Lady*, Harlequin Books, 2010
© Carole Mortimer, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma. Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Ramona Balytė, knygos dizainas, 2015

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0051-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

~Prologas~

Banfordų namai, Meiferas, liepos pabaiga, 1817m.

- Čia tikrai tu, Sebastianai! - šiltai pasisveikino šeimininkė, svečiui įėjus į svetainę. - Kai Revelis pranešė, kad atėjo lordas Sent Kleras, pamaniau... Bet Lučianas juk neseniai susitūkė, tikriausiai dar negrįžo iš medaus mėnesio. Kaip gera tave matyti!

Lordas Sebastianas Sent Kleras kaip visada buvo apsirengęs labai madingai - vilkėjo tobulai prigludusį rudą švarką, auksinio brokato-liemenę, baltutėlius marškinius, gelsvai rudas siauras kelnes ir juodus aulinius rudais atlankais. Stilinguose pusilgiuose tikmedžio spalvos plaukuose žvilgėjo auksaspalvės sruogos.

Eidamas link Dolės Von, grakščiai sėdinčios ant aviečių spalvos sofas savo svetainėje, jis šelmiškai nusišypsojo. Tiesa, ji nebe Dolė Von, o ledi Dorotėja Bankroft, Banfordo grafienė.

Linksmos šiltos viskio spalvos akys susitiko su pašaiptomis mėlynomis damos akimis, ir Sebastianas priglaudė jos ištiestą ranką sau prie lūpų.

- Prašau, tik nesudaužyk mano iliuzijų ir ne-

sakyk, kad kadaise pažinojai mano brolių Lučianą, – nutęsė jis.

– Artimai, – šelmiškai pareiškė Dolė. – Viena įsimintina proga susipažinau ir su pačiu Stauerbridžu. Bet tai pasakojimas kitam kartui... – ji smagiai nusijuokė, kai Sebastianas, išgirdęs paminint vyriausiąjį jo brolių Vanagą, aristokratišką ir atšiaurų dešimtąjį Stauerbridžo hercogą, išpūtė akis. – Vargšui Bankroftui velniškai sunku apsimesti, kad nepažįsta mano buvusių meilužių, – pridūrė ji įžūliai šypsodamasi.

Viljamas Bankroftas, Banfordo grafas, ne velniškai manė, jog jam pasisekė prieš trejus metus vedus Dolę. Prieš ištekėdama ji buvo ne vieno aukštuomenės atstovo slapta meilužė – pasirodo, ir abiejų vyresniųjų Sebastiano brolių!

Sebastianą su Dole siejo tik platoniška draugystė, užsimezgusi tada, kai jis, vos septyniolikos ir dar skaistus, pirmąkart atvyko į Londoną. Dolė Sebastianui surado mažiau patyrusią merginą, kuri supažindino jį su kūniškais malonumais.

– Malonėk sėstis, Sebastianai, – tapšnodama sofą šiltai pasiūlė ji, ta pati auksaplaukė gražuolė, tik vyresnė, įpusėjusi ketvirtąją dešimtį. – Liepiau mums paruošti arbatos. Deja, dar per ankstyvas metas siūlyti šio to stipresnio, –

pašaipiai pridūrė ji, kai jis kilstelėjo tamsius antakius.

Sebastianas dar prisiminė laikus, kai Dolei niekada nebuvo per anksti išgerti šio to stipresnio, bet iš pagarbos jai, Banfordo grafienei, to nepriminė.

- Labai gražiai atrodote, ledi Bankroft, - prisėsdamas šalia pagyrė jis. - Akivaizdu, kad santuoka jums tinka.

- Man tinka santuoka su brangiuoju Bankroftu, - griežtai pataisė ji. - Ir nesielk su manimi taip formaliai. - Ji švelniai patapšnojo jam per riešą vėduokle. - Kai esame vieni, noriu, kad būtume tokie kaip anksčiau - tiesiog Dolė ir Sebastianas. - Kai pasirodė arbatos padėklų nešinas liokajus, ji atsisuko į jį ir pareiškė: - Šią popietę daugiau svečių nepriimsiu, Reveli. - Ji palaukė, kol tarnas išėjo, ir tik tada vėl prakalbo: - Deja, net praėjus trejiems metams tarnai neapsirato su mano nenoru laikytis taisyklių, - linksmai paaiškino Dolė ir pasilenkė įpilti arbatos. Mėlyna suknelė aukštu liemeniu tobulai derėjo prie Dolės akių.

Sebastianas tikėjosi, kad kalba pasisuks šia linkme.

- Bet aukštuomenė tau šiek tiek... malones-

nė nei anksčiau, ar ne?

- Ak, mielas, aš tapau sensacija! - juokdamasi patikino Dolė ir padavė jam trapų porcelianinį puodelį. - Visi tik ir laukia kvietimo į mano kasmetinį vakarėlį Banfordo dvare.

Sebastianas linktelėjo.

- Dėl šiųmečio vakarėlio ir atėjau.

Ji svarstydamą įdėmiai jį nužvelgė.

- Ir tu, ir tavo draugai jau tikriausiai gavote kvietimus, Sebastianai. Jei gerai prisimenu, tu anksčiau tokių kvietimų visada atsisakydavai.

Abu žinojo, kad Dolės atmintis nešlubuoja.

- Šiais metais ketinu kvietimą priimti...

Jos žvilgsnis tapo dar įdėmesnis.

- Jei?..

Sebastianas kimiai nusijuokė ir atsilošė.

- Tu tokia tiesmuka, Dole, kad net nesmagu!

Ji kilstelėjo šviesius antakius.

- Tau nesmagu?!

Vos šovusi į galvą ši mintis Sebastianui pasirodė visai paprasta. Tereikia paprašyti Dolės, kad į Banfordų dvare Hampšyre dvi savaites trukusiančio pasilinksminimo, kuris įvyks po keturiolikos dienų, svečių sąrašą įtrauktų dar vieną moterį - ypatingą moterį. Deja, Sebas-

tianas neįvertino Dolės smalsumo ir įžvalgumo.

- Nori, kad į sąrašą įtraukčiau dar vieną svečią. Viešnią, - atspėjo Dolė. - O kaip tavo romanas su našle ledi Hotri?

- Tu viską pastebi, ar ne, Dole? - apmaudžiai pasakė Sebastianas. - Tie santykiai baigėsi. - Kaip visada, kai tik dama pradeda pliaukšti apie santuoką!

- Tai ką nusižiūrėjai šįkart, Sebastianai? Ar nenori man atskleisti jos vardo, nes toji dama ištekėjusi? - Sebastianui toliau tylint pasiteiravo ji. - Patikėk manimi, trejus metus praleidus aukštuomenėje manęs nešokiruoja niekas, ką tie žmonės daro už uždarytų durų - net manųjų!

- Toji dama buvo ištekėjusi, - pripažino Sebastianas. - Bet nebėra. - Nors dama ją labai viliojo, Sebastianas nė negalvotų jos gundyti, jei ji tebebūtų ištekėjusi, - net vyras, visų aukštuomenės atstovų laikomas pirmarūšiu paleistuviu, vadovaujasi tam tikrais principais!

- Vadinasi, vėl našlė. Bet kažin kuri?.. - Dolė susimąščiusi apgalvojo visas pažįstamas našles. - Ak, prašau, Sebastianai, bent vieną užuominą! - po kelių minučių paprašė ji. - Juk žinai, kad paslapčių niekada nemėgau.

Taip, sėdint namuose tai atrodo paprasčiau, nors moteris, su kuria jis siekė susipažinti, pa-staruosius pusantrų metų slapstėsi ir net tokiam patyrusiam mergišiui tapo iššūkiu.

Jis nusivaipė.

- Metus trukęs gedulas dėl vyro baigėsi prieš pusmetį, bet ji mano ir kitų vyrų, siekiančių tapti pirmuoju našlės meilužiu, apmaudui, dar negrįžo į visuomenę.

- Hmm... - Dėl svarstydama palietė pirštu lūpas. - Ne! - Ji negalėdama patikėti aiktelėjo ir atsargiai pažvelgė į Sebastianą. - Nejuo... Sebastianai, negali būti, kad omenyje turi...

Jis patvirtindamas linktelėjo galva.

- Ji viena iš nedaugelio maloniai su tavimi elgėsi prieš trejus metus, kai Bankroftas aukštuomenei pristatė tave kaip savo žmoną, ar ne?

- Vadinasi, tikrai kalbi apie ją! - Dėl tyliai atsiduso. - Nė nebūčiau pamaniusi!.. - Ji spėliodama jį nužvelgė. - Sebastianai, tikriausiai girdėjai nemaloniais paskalas, sklindančias nuo tada, kai netikėtai mirė jos vyras?

- Aišku, girdėjau, - atsainiai atsakė jis. - Dėl to dama mane tik dar labiau... domina.

Grafienė susiraukė.

- Žinai, tokiuose ganduose dažnai slypi krislelis tiesos.

Sebastianas gūžtelėjo pečiais.

- Na ir kas? Jau sakiau: ketinu tą moterį suvilioti, ne vesti!

Ji pakramtė apatinę lūpą.

- Man tik neramu dėl tavęs, Sebastianai.

Jis nusišypsojo.

- Patikėk manimi, tam nėra pagrindo.

- Vadinasi, tavo ketinimai tikrai negarbingi? -

Ji vėl pervėrė jį įdėmiu žvilgsniu.

- Ką tik pats tai sakiau, - patvirtino jis. - Dole, nusprendžiau būti viengungis ir, patikėk manimi, jokios damos kerai neprivers manęs atsisakyti šio pavydėtino statuso!

Dolė linktelėjo.

- Juk žinai, kad šios damos niekas apskritai nematė nuo tada, kai ji persikėlė į jai paliktą dvarą Šropšyre?

- Neprašyčiau tavęs siųsti jai kvietimą, jei manyčiau, kad yra kitas būdas su ja susipažinti, - ironiškai paaiškino Sebastianas.

Dolė išpūtė akis.

- Judu nepažįstami?

- Dar ne. - Sebastianas plačiai nusišypsojo. -

Akivaizdu, kad mudu su jos vyru sukiojomės skirtingose draugijose.

- Jis buvo pasipūtęs nuoboda, ar ne? - pripažino Dolė. - Vadinasi, judu nepažįstami...

- Man viso labo teko kartą ar du išvysti ją iš tolo, - prisipažino Sebastianas.

- O dabar nori iš arčiau į ją pažvelgti? - paerzino Dolė. - Vargšė Džuljeta nepajėgs atsispirti!

- Pataikauji man, Dole.

Ji pakratė galvą.

- Kokiai moteriai nepatiktų gražaus, bet nepagaunamo lordo Sebastiano Sent Klero dėmesys? - Ji prielankiai nužvelgė gražų jo veidą ir stiprų, liekną, raumeningą kūną. - Taip atsitiko, Sebastianai, kad aš minėtajai damai kvietimą jau išsiunčiau.

- Vis geriau ir geriau, - pritariamai sumurmėjo Sebastianas.

Dolė elegantiškai linktelėjo galva.

- Dar prieš jos vyrui mirštant mudvi buvome draugės, todėl nepaisydama paskalų nusprendžiau, kad ji negali toliau kirmyti Šropšyre.

- Ar ji sutiko atvykti? - nekantriai pasiteiravo Sebastianas.

- Dar ne. Bet sutiks, - įsitikinusi atsakė Do-

lė. – Išties, Sebastianai, kaip gali abejoti mano gebėjimu įtikinėti? – pastebėjusi nepatiklią jo išraišką papriekaištavo Dolė.

Išties...

*****

– Ką apie tai manai, Helena? – Krestvudo grafienė Džuljeta Boid baigė skaityti ką tik gautą kvietimą ir raukydamasi ištiesė jį pusseserei, su kuria dviese sėdėjo Sakalų dvaro pusryčių kambaryje.

Helena prieš paimdama kvietimą klausiamai žvilgtelėjo į Džuljetą. Atgal sušukuoti šviesūs plaukai atidengė bespalvį veidą, o liesą berniukišką kūną kaip visada dengė nyki ruda suknelė. Kai Helena vėl pakėlė veidą, jos kaklą vagojo raukšlės.

– Ar vyksi, Džuljeta?

Šiaip jau Džuljeta Banfordo grafienės kvietimą su voku būtų palikusi ant stalo išmesti kartu su kitomis šiukšlėmis. Ji dvejojo tik todėl, kad prie kvietimo buvo ir laiškas. Ranka rašytas laiškėlis, kurį ji taip pat padavė pusseserei.

– *Brangioji, – pradėjo skaityti Helena. – Praeityje buvai man labai gera, todėl dabar su dideliu malonumu noriu atsilyginti už tą gerumą pridedamu kvietimu. Būsime tik mudu su*

Bankroftu ir keli rinktiniai svečiai. Prašau, prašau, pažadėk atvykti, Džuljeta! Tavo draugė Dolė Bankroft.

- Labai malonu sulaukti iš jos tokio gražaus laiško, bet tikrai negaliu vykti, Helena, - tyliai pasakė Džuljeta.

- Privalai važiuoti! - nekantriai paprieštaravo pusseserė, ir staiga nukaitę Džuljetos skruostai trumpam atskleidė grožį, kurį temdė griežta šukuosena ir drabužiai. - Ne jau nesupranti - tai taptų tau durimis atgal į visuomenę!

Džuljetai labiau patiktų, jei tos durys neatsivertų.

- Nenoriu nė girdėti apie visuomenę, juk žinai, Helena. Ir visuomenė per pastaruosius pusantrų metų aiškiai parodė nenorinti nė girdėti apie mane, - karčiai pridūrė ji.

Džuljetai gedulą ir taip buvo sunku ištvirti, nes mirus Edvardui ji pajuto palengvėjimą, o ne netekties skausmą. Tačiau režiančios pastabos aukštuomenės atstovų, pasirodžiusių Krestvudo laidotuvėse, atskleidė, kad visuomenė džiaugiasi ja atsikračiusi.

Ji atsiduso.

- Be abejonės, labai malonu, kad Dolė Bankroft mane prisiminė...

- O ar tu nebuvai su ja maloni prieš jai tam-
pant visuomenės numylėtine? - rūgščiai primi-
nė pusseserė. - Prieš tai, kai Banfordo ryšiai ir
įtaka Lordų rūmuose privertė juos pamiršti,
kad ji viso labo meilužė, ištekėjusi už grafo dar
nspėjus atvesti jo pirmosios žmonos kūnui! -
kaip visada tiesmukai pridūrė Helena.

Toks paprastas ir praktiškas pusseserės bū-
das padėjo Džuljetai ištvirti pastaruosius pu-
santrų metų atskirties, ir ji nusišypsojo.

- Tiesą sakant, po jos mirties tada praėjo ge-
ri devyni mėnesiai. Be to, visuomenė su ma-
nimi taip pat nesielgė maloniai, kai prieš dvy-
lika metų panelė Džuljeta Čaterton ištekėjo už
atsistatydinusio karo didvyrio admirolo lordo
Edvardo Boido, Krestvudo grafo, Lordų rūmų
nario ir Karo ministerijos patarėjo. Maniau, jog
prieš trejus metus elgdamasi draugiškai su
Dole Bankroft bent kiek palengvinsiu jai kelią į
visuomenę.

Džuljeta buvo vos aštuoniolikos, kai ištekėjo
už trimis dešimtmečiais už ją vyresnio vyro.
Kaip buvo įprasta, dėl santuokos susitarė ir ją
palaimino jos tėvai, bet Džuljeta vedybinį gy-
venimą pradėjo puoselėdama naivius jaunai,
nepatyrusiai merginai būdingus lūkesčius apie
visą gyvenimą truksiančią laimę....